

af de to tilfælde må tages i betragtning, at normalbøden for en enkelt kørsel i frakendelsestiden er en måneds nettoløn, altså typisk langt højere end normalbøden for en enkelt promillekørsel i intervallet 0,51-0,80 promille, der i førstegangstilfælde kun er 4.000 kr.

- Overtrædelse af færdselsloven og straffeloven ved samme handling, eksempelvis uagtsom forholdelse af en andens død (straffelovens § 241) i forbindelse med overskridelse af hastighedsbestemmelserne.

Også i sådanne tilfælde kan der argumenteres for, at der ikke bør gives »rabat«, idet bestemmelserne har forskellige beskyttelsesinteresser. Såfremt overtrædelsen af straffeloven medfører bødestraf udmålt ved dagbøder, kan det dog være vanskeligt at udmåle straffen efter princippet om absolut kumulation, medmindre retten finder, at straffen i medfør af straffelovens § 88, stk. 4, efter omstændighederne bør fastsættes for hver overtrædelse for sig. Dette forekommer kun sjældent i praksis.

Såfremt en færdselsovertrædelse er af underordnet betydning, vil politiet i øvrigt ofte undlade at rejse sigtelse for overtrædelsen i tilfælde, hvor den pågældende samtidig sigtes for et alvorligt strafbart forhold som eksempelvis uagtsomt manddrab, og såfremt der er rejst sigtelse, vil anklagemyndigheden ofte ved titalerejsningen udelade forhold, som åbenbart er uden betydning i forhold til den straf, der forventes udmålt for den alvorligste lovovertrædelse.

Såfremt straffelovsovertrædelsen medfører frihedsstraf, kan der efter straffelovens § 88, stk. 3, idømmes en bøde ved siden af frihedsstraffen. Denne regel er en undtagelse fra hovedreglen i § 88, stk. 1, om en fælles frihedsstraf. Knud Waaben anfører i »Sanktionslæren« side 71, at det ved anvendelse af stk. 3 kan markeres, at (f.eks.) en særlovsovertrædelse ikke har været »gratis«.

- Overtrædelse af færdselsloven og straffeloven ved flere handlinger, eksempelvis brugstyveri af bil (straffelovens § 293) og overskridelse af hastighedsbestemmelserne under kørsel med bilen.

Heller ikke i denne situation synes der at være grundlag for at give rabat for færdselslovsovertrædelsen. Det forhold, at overtrædelsen er begået med et køretøj, som føreren uretmæssigt har sat sig i besiddelse af, bør således ikke føre til en nedsættelse af den samlede straf for lovovertrædelserne.

5.4.4. Behandling af spørgsmålet om kumulation i retspraksis

Spørgsmålet om strafudmålingen ved samtidig påkendelse af flere færdselslovsovertrædelser, hvoraf den ene efter praksis medfører frihedsstraf, har blandt andet foreligget i nyere retspraksis i følgende tilfælde:

Vestre Landsret har i U 1998.312 V udtalt, at der hverken var grundlag for udmåling af en skærpet frihedsstraf eller tillæggsbøde ved samtidig spirituskørsel og kørsel uden kørekort. Vedrørende spørgsmålet om udmåling af en tillæggsbøde anførte landsretten, at det ville stemme mindre godt med almindelige straffastsættelsesprincipper at idømme tillæggsbøder efter den ikke ofte anvendte bestemmelse i straffelovens § 88, stk. 3, i et tilfælde som det foreliggende, hvor to bestemmelser i den samme lov var overtrådt ved den samme handling, og at der måtte kræves et særligt klart grundlag for at søge fastlagt en almindelig praksis for idømmelse af tillæggsbøder.

Østre Landsret har ligeledes i U 1998.1434 Ø udtalt, at der ikke skulle idømmes en tillæggsbøde efter færdselslovens § 117, stk. 5, 2. pkt., i et tilfælde, hvor en person var fundet skyldig i samtidig spirituskørsel og kørsel uden kørekort. Landsretten anførte som begrundelse for sin afgørelse, at ordlyden af bestemmelsen i færdselslovens § 117, stk. 5, 2. pkt., ikke fører til, at tillæggsbøde skal idømmes. Landsretten fandt endvidere ikke, at der i forarbejderne til lov nr. 468 af 10. juni 1997 om ændring af færdselsloven, hvor § 117, stk. 5, 2. pkt., blev indsat, er tilstrækkelige holdepunkter for at fravige den faste retspraksis om, at der kun i særlige tilfælde idømmes bøde ved siden af ubetinget frihedsstraf, jf. straffelovens § 88, stk. 1.

Vestre Landsret har i en dom af 21. maj 1999 udtalt, at der ikke var grundlag for at idømme en tillæggsbøde i en sag, der vedrørte samtidig påkendelse af en 1. gangs promillekørsel efter færdselslovens § 53, stk. 3, med en promille på 0,53 og en 1. gangs spirituskørsel efter færdselslovens § 53, stk. 1, med en promille på 2,71. Landsretten begrundede sin afgørelse med, at der ikke fandtes grundlag for at skærpe den alvorlige straf for spirituskørslen på grund af promillekørslen, der alene medfører bødestraf. Procesbevillingsnævnet meddelte anklagemyndigheden afslag på at indbringe sagen for Højesteret. Sagen er omtalt i Rigsadvokaten Informerer nr. 20/1999 (bilag 7).